

[Gerda Møller]

forslag, og i første omgang stiller vi os afventende, til vi får statsministerens redegørelse.

Hanne Engberg (SF):

Fremskridtspartiet ønsker, at Danmark skal udtræde af UNESCO, De Forenede Nationers Organisation for Undervisning, Videnskab og Kultur. Fremskridtspartiet er i almindelighed ikke meget for undervisning, videnskab og kultur, der går ud over at lære at skrive og regne, og »den almindelige respekt for retfærdighed«, som det er et af UNESCOs formål at arbejde for, ønsker fremskridtspartiet ikke at Danmark skal medvirke til, hvis det har som formål, som fremskridtspartiet skriver i bemærkningerne, at »u-lande og Østlande totalt majoriserer os«. Hvis vi ikke kan få vores vilje rent og ubeskåret på verdensplan, ønsker fremskridtspartiet ikke, Danmark skal være med. Så kalder man det politisering.

Nu er der det reelle i UNESCOs arbejde – det er sagt flere gange heroppefra, men skal gentages, fordi det er vigtigt – at informations- og presseforhold, som fremskridtspartiet angriber, kun udgør en meget lille del af UNESCOs budget og arbejde. Det er i sig selv urimeligt, at fremskridtspartiet på grund af denne meget lille del af budgettet ønsker Danmarks udmeldelse af UNESCO. Den største del af UNESCOs arbejde består af undervisningsprogrammer, udveksling af forskningsresultater og kultursamarbejde. Det ofrer fremskridtspartiet ingen omtale.

Nu er der endvidere det reelle i UNESCOs arbejde, at i det politisk kontroversielle informationssamarbejde er der til dato intet sket, der kan anfægte den danske ytringsfrihed, og der skal selvfølgelig heller ikke ske noget sådant. Men sagen er, at den eksisterende orden for udveksling af information er skæv, som den øvrige økonomiske verdensorden er det, domineret af vestlige pressebureauer i oplysninger fra u-lande til i-lande. U-landene ønsker støtte til at oparbejde egne informationer, og dette må vi støtte uden samtidig at sanktionere regeringskontrol med massemedierne.

Realiteten er også, at indtil nu har u-landene været forsigtige med vedtagelse af dette emne i UNESCO. De har søgt kompromiser med Vestlandene, for de ved nok, hvor den økonomiske magt i verden er. Men støder vi

u-landene fra os i den afvisning, som fremskridtspartiet ønsker, skaber vi netop den alliance u-lande-Østlande, som fremskridtspartiet frygter, og som ingen i de vestlige lande kan være interesseret i.

På den Beogradkonference, som der henvises til, har Danmark som andre vestlige lande været imod forslag, der vil betyde ensidig information om u-lande. En endelig deklaration om en ny international informationsorden er foreløbig udsat til 1983 og kommer måske først til verden i 1985. Når slaget om den skal stå, skal Danmark selvfølgelig slås for pressefrihed; ikke færre, men flere kanaler, hvorigennem informationer kan komme til os, skal vi stemme for. Der er heller ikke tegn på, at Danmark vil gøre andet.

I bemærkningerne til lovforslaget har fremskridtspartiet været så venligt at trykke to ytringer, der kritiserer den danske holdning på Beogradkonferencen, én fra Berlingske Tidende og én fra B.T. Den sidste er et umådeholdent angreb på redaktør Torben Kroghs udtalelser om konferencen. God presseetik ville vel have påbudt fremskridtspartiet at trykke også Torben Kroghs artikel, så vi kunne se, hvad den handlede om. Men nej, vi skal selvfølgelig ikke orienteres alsidigt i denne sag.

I bilag 1 nævnes det, at u-landene er så formastelige at betragte kommunikation som et uundværligt led i de fattige landes udvikling og ikke noget for sig – hvad det så end betyder; højt hævet over alle interesser åbenbart. Og det siges, at det er gået med kommunikationen som med kvinderne i FN: begge gøres til integrerende og afgørende nødvendige led i udviklingsbestræbelserne. Kvinder udgør som bekendt halvdelen eller lidt mere af den samlede befolkning; de må dog siges at være vigtige led i udviklingsarbejdet. Kommunikation er en af måderne, et folk når til bevidsthed om sig selv på, også en af måderne, et folk kan henvende sig til andre folk på, og det må vel også siges at være et vigtigt led i udviklingsbestræbelserne.

Ytringsfrihed er ikke noget for sig, højt hævet over økonomiske og politiske interesser. Ytringsfrihed er frihed for nogle til at ytre sig. SF ønsker ikke denne frihed indskrænket til kun at være regeringers eller magtfulde økonomiske interessers frihed. Men over for magtfulde økonomiske interes-